

PUNT DE VISTA

De la pau i d'altres coses

Tots sabem que de pau no n'hi ha gaire. Tan sols ens cal fullejar qualsevol diari o posar atenció a qualsevol noticiari informatiu, perquè arribin a nosaltres disturbis, odis i violències. Fins i tot quan, com ara, no hi ha cap guerra que acapari l'atenció mundial, no deixen d'arribar-nos noves que ens parlen d'atacs fortuits, de guerrilles, de represàlies i morts per les cantonades. La celebrada pau del Vietnam, de moment, continua tenyida de sang innocent. A Belfast hi tenim un esclat continuat de violència, i més que això, un veritable escàndol per al cristianisme. I com aquests, tants llocs, tanta gent que pateix...

La gran pau, la pau del món, no rutila, ja ho sabem, però ens hem anat acostumant a aquesta situació considerant-la quasi normal, i sobretot llunyana.

I es van donant Nobels de la Pau, i es van fent taules rodones per a assegurar un benestar basat en amenaces, en el mutu reconeixement de poder i força, en una difícil guerra freda, que la veritat, no ens preocupa gaire.

L'altra pau, la de més aprop, tampoc no marxa massa bé. La tensió no esclata, potser perquè no la deixen, però la cosa no és pas una bassa d'oli. La pau d'aquí aprop, en sap força de problemes laborals, universitaris, d'ideologies trobades, de vells ressentiments i d'injustícies. Tot i amb això, no ens amoïnem gaire. L'estructura aguanta ferma, i encara que sabem que una part del nostre país viu uns moments de manament de pau, ens costa prendre'n consciència, i continuem essent indiferents. Potser és que no pensem que és ben trist haver de recórrer a la violència, tant per aconseguir el reconeixement dels més elementals drets de l'home, com per a mantenir un ordre establert, i de cops ben sord.

En fi, i així, uns van guanyant, d'altres anem tirant, i d'altres van rebent, què hi farem!...

Però això no és pas tot. És que la pobra pau de casa nostra també va de bòlit. La sacsegem, l'embrutem amb incomprendions, egoïsmes, autoritarisme mal entès, i l'imposem, els bocins que ens queden, aconseguint una obediència humiliant. La llar no és ni una dictadura de força, ni una reunió de persones indiferents, ni d'ànims exaltats. La llar en el principi era amor, i cal que ho continui essent, malgrat les pègues i inconvenients de tots els que la formem.

Però, i dintre nostre, n'hi ha de pau? Tantmateix sembla que ben poca. Es veu que no hi cap, entre tantes coses que hi guardem, i adorem com déus. Hom parla de les tensions de la vida moderna, per a justificar aquest desfici, aquest neguit nostre de cada dia. Però d'on neix aquest desassossec i intranquil·litat? Potser, a vegades, de l'afany de poder, de prestigi. Ens calen fer moltes trampes per a conquerir el lloc privilegiat. Potser, altres vegades són els desigs i plaers que ens dominen els qui ens roben la pau. O potser la por? Por incontrolada a perdre el que tenim, el que hem guanyat. Por al dolor, a la soledat, a la mort. També es parla molt

de desequilibri. Crec recordar que vaig llegir en un llibre de Michael Quoist, que l'equilibri perfecte de l'home total, està donat per l'ordre entre els seus plans de vivència: 1.º espiritual, 2.º sensible, 3.º físic. Aquest equilibri, és ben cert, el perdem tot sovint. Ens costa de mantenir aquesta escala de valors, que en ocasions sembla capgirada als nostres interessos i satisfaccions immediats.

Trobar-se hom mateix en pau. Amb serenor. Sense por. Emparats. Amb Déu, que n'és de gran això! Pau en la recititud de la nostra manera de fer. En l'honradesa del viure, del sentir. Pau en acceptar-se profundament, fins l'arrel, amb les nostres limitacions, i nafres, però també amb les nostres possibilitats per a posar-les al servei dels altres. Pau en la nostra confiança en l'Amor de Crist, en la nostra seguretat de resurrecció, en la nostra Redempció. Pau en acollir els altres, pau en la nostra paraula, que potser algú espera per tirar endavant.

I quan aconseguim una mica d'aquesta pau, estarem a punt per a començar la nostra revolució. I això no és pas un contrasentit, posat que a l'Evangeli està escrit que Jesús va dir: «La pau us deixo, la pau us dono». Però també en un altre lloc: «No he vingut a portar la pau, sinó la guerra».

I guerra, guerra pacífica, d'amor, és la que hauríem de proclamar, partint de l'alliberament total, ple, sincer, i individual que ens ha donat la pau, ja que no arribarem a la pau física, a la pau del món, si abans no hem après a despullar-nos de tot el que és condicionament de qualsevol mena a la nostra llibertat de cristians, que és acceptar voluntàriament i conscientment la voluntat de Déu, en la pau que Ell ens dona gratuïtament per la fe.

I ens caldrà lluitar en el si de la família, perquè tots i cada u ens hi trobem acollits, protegits i estimats, per damunt de qualsevol gust i disposició personal i transitòria.

Ens caldrà lluitar en el si de la societat, perquè com a cristians no podem ésser els eters indiferents i des preocupats, als qui tot escau bé, sinó que ens cal estar al costat de la veritat i la justícia, malgrat no sigui sempre la posició més còmode ni més segura, al marge, i per sobre, de tota idea política, donant testimoniatge de fraternitat i comunió en qualsevol circumstància.

Una definició que sempre m'ha agradat molt sobre la manera de viure la fe, diu que la vivim de debò, quan amb les nostres obres, amb la nostra vida tota, donem una «resposta vàlida» als qui ens envolten, sigui quina sigui llur condició i sentiments. Ser resposta, per als oprimits i marginats, per als pobres i petits, tant com per als rics i poderosos.

Haurem d'esforçar-nos en pouar l'aigua clara del fons de l'Evangeli per a agermanar aquest camí de compromís al costat de qui calgui, amb la universalitat de la nostra tasca evangelitzadora.

I dia a dia, anar-ho treballant, fins arribar a ser resposta vàlida-vivent per a tothom.

ANNA

Barcelona, Juny 1975

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GENEROS DE PUNTO
- OBJETOS DE REGALO
- PAPELERIA
- PERIODICOS

G E M A

Plaza Ayuntamiento, 3

Teléfono 420

SANTA EULALIA DE RONSANA